

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 12 | 15. JUNI 1933 | 82. AARGANG

EVOLUTIONENS UKENDTE GUD.

Af Ældste *John A. Widtsoe,* af de Tolvs Raad.

—

Materialismens stadige Tilbagetog i Lyset af fremadskridende Kundskab og voksende Forstaaelse er et lovende Tegn midt i Verdensdepressionen. Vore økonomiske og sociale Onder kan, saavel som vor religiøse Forvirrethed, kun finde endelig Løsning indenfor Sandhedens Grænser. Den alvorlige Forsknings Aand, der er ved at give den Opfattelse Dødsstødet, at Universet kun er Udtryk for materiel Kraft og Styrke, vil i Tidens Løb forvandle det nuværende Kaos paa Jorden til Orden og Fred.

De ledende Tænkere paa Naturvidenskabens Omraade — Kemikere, Fysikere og Astronomer — er næsten alle kommet til den Slutning, at andre Begreber end de saakaldte materielle Kræfter, som er under Menneskets Kontrol saasom Lys, Varme eller Elektricitet, kræves for at kunne forklare Livets Mysterier. Mere og mere drives disse Sandhedssøgere af deres egne Opfindelsers Logik til at anerkende en universel Intelligens' Virksomhed gennem alt, hvad der er kendt for Mennensket. En af de største britiske Videnskabsmænd har paa træffende Maade fremsat denne Anskuelse ved at sige, at for ham er Universet ligesom »en stor Tanke«.

I Biologien har Omslaget været langsommere, men alligevel meget distinkt. Zoologer og Botanikere har klynget sig til de lette, men dog tvivlsomme Forklaringer om Forandring

af Livet og Livsformerne gennem den evolutionære Hypoteses Principper, der blev fremsat for nogle faa Aartier siden, og som blev antaget som en Kendsgerning af Tusinder af Mennesker Verden over, der søgte efter enhver simpel Formel, der var støttet af Videnskabens ærefrygtindgydende Navn. Det biologiske Studiums Verden er imidlertid blevet tvunget til at trække sig tilbage fra sin tidligere snævre, næsten mekaniske Stilling, der foregav at ville forklare, hvorfor der sker noget i de levende Væseners Verden. Darwinismen som saadan har skuffet sine Tilhængere og er i store og væsentlige Træk blevet forandret. De andre ledende Eksemplers Forklaring om Livsfænomenernes Oprindelse er ligeledes fundet at være utilstrækkelige. Med Undtagelse af en bedre Opfattelse af Evolutionens Faktorer, har Videnskaben, siden Darwin, kun bidraget lidt til Menneskets Kundskab om Livsaasagerne eller Livsformerne.

Verdens ypperligste Evolutionsforsker, Dr. Henry Fairfield Osborn, Direktør for det »Amerikanske Museum for Natur-Historie«, giver en meget virkningsfuld Forklaring i en Artikel om »Darwinismens nylige Genoplivelser«:

»50 Aars fortsat og meget nøje Undersøgelse, ofte af den møjsommeligste og mest trættende Art . . . . har kun bestyrket min Ungdoms Overbevisning, at de dybereliggende Aarsager til Evolutionen er fuldstændig ukendte. . . . . (De) maa være nogenlunde af den samme Natur som Newtons Tyngdelov. Vi kan ganske vist studere nogenlunde alle dens Virkemaader og Love og være i Stand til at formulere dem i Detailjer . . . . men vi kan maaske aldrig lære selve Tingens dybereliggende Natur at kende.«

Dette er en glimrende Udtalelse af en ærlig, frygtløs Sandhedssøger. Det er en Erkendelse af, at Evolutionen ikke kender noget til Livets Væsens Begyndelse eller af de Kræfter, der driver Livet fremad.

Dog maa der være en Grund eller Grunde til alt; og disse første, fundamentale Aarsager kan ikke helt være udenfor Menneskets Rækkevidde og Forstaaelse, ellers vilde Søgen efter Sandhed i det store og hele være frugtesløs. Man bliver tilskyndet til at omskrive Apostlen Paulus: »I Evolutionens Mænd, jeg ser, at I er alt for begrænsede i Eders Synspunkter. For som jeg læser Eders Skrivelser, finder jeg, at I taler om en ukendt Aarsag. Hvem I derfor uvidende passerer forbi, ham forkynder jeg til Eder. Den ukendte Aarsag er den Gud, som skabte Jorden og alle Ting deri, i hvem vi lever, bevæges og har vort Væsen.«

Intelligens, der gennemtrænger alle levende og livløse Ting, forklarer bedst, og kun Intelligens forklarer tilfredsstillende

Universets Mangfoldighed, Orden og Udvikling. De vise Mænd af i Dag som af i Gaar er kommet til denne Slutning. Perioder af Vantro er altid blevet kuldkastet af den triumferende Tros Tidsaldre. Videnskab, Nutidens intellektuelle Glorie, erklærer, at et Univers, der er underkastet Lov, maa være et Produkt af Intelligens.

Hvor der er Intelligens, maa der være en Personlighed, hvorfra den stammer. Evnen til at dirigere kommer fra Hjernen, i dette Tilfælde fra den største Hjerne; og Hjerne og Sjæl kan ikke være upersonlig. Den ukendte Aarsag i Evolution er Guds intelligente, stadig virkende Styrelse af Livet. Dette Synspunkt undergraver ikke Fornuften, ej heller formindsker det Glorien af det, Mennesket har opnaaet; det løfter snarere Sandhedssøgeren op i et højere Plan og giver ham større Magt og Evne; for den, der forstaar og er klar over sin Plads i Universet, kan bedst bruge sine Talenter.

De Sidste Dages Hellige har altid lært om Guds Eksistens og hans intelligente Styrelse af Universet, og at Mennesket er i Besiddelse af Gud-givne Evner til at udforske for bestandig Guds Riges Værk.

Den sande Gud, Aarsagen, der ligger bag ved alle Fænomener, behøver ikke at være ukendt. For at finde ham behøver man kun at søge alvorligt og ydmygt.

DEN DANSKE MISSION.

KØBENHAVNS DISTRIKTS FORAARSKONFERENCE.

Foraarskonferencen i Københavns Distrikt blev afholdt i Dagene 19.—21. Maj. Konferencen blev Traditionen tro aabnet med en Koncert, der i alle Henseender var vellykket. Koret dirigeredes af Ældste Valdemar Jacobsen og med Niels Henriksen ved Orglet. I en Pause benyttede Missionspræsident Holger M. Larsen Tiden til at tale til de tilstedeværende.

Konferencen fortsattes Søndag Morgen den 21. Maj med et Præstedømsmøde, der var under Ledelse af Missionspræsidenten. Dette Møde var af meget opbyggende Karakter, idet mange Ting henhørende til Evangeliet blev drøftede. Især omtaltes Visdomsordet og Nødvendigheden af at efterleve det; Missionspræsident Holger M. Larsen besvarede forskellige Spørgsmaal, der blev fremsat af Brødrene.

Det næste Møde blev afholdt Kl. 10 og var viet til Præstedømmets Arbejde. Konferencens Møder ledes af Distriktspræsident Claude E. Bird. Der aabnedes med Afsyngelse af Salmen »Hvilken smuk og yndig Morgen«, hvorefter der var

Bøn af Ældste Enock Andersen. Dernæst blev »Kom alle I Guds Mænd« afsunget. Der var derefter korte Taler af Howard Larsen og Poul Nielsen. Korlektien, som bestod af den femte og sjette Trosartikel, blev læst af Distriktspræsidenten. Broder Edmund Kaiser talte over Emnet »En Præsts Pligt mod sin Gren«. En Orgelsolo ved Missionær Richard L. Christensen. Ældste Jens P. Hansen og Broder Richard Nielsen talte henholdsvis over »Hvad kan jeg gore for at hjælpe til med at opbygge mine Præstedømsmoder« og »Hvorledes kan de lokale Medlemmer af Præstedømmet hjælpe til med at forkynde Evangeliet?« Til Afveksling sang Broder Valdemar Jacobsen en Solo. Søster Thora Petersen behandlede Emnet »Hvorledes kan Mødrene hjælpe vore Missionærer?« Derefter blev der opfort en Dramatisering af Skriftet »Den fremmede fra Vesterlandet« af fire Brodre. Efter Bemærkninger af Missionspræsident Holger M. Larsen blev Mødet afsluttet med Afsyngelsen af Salmen »Hav Tak for Profeten«. Taksigelse ved Broder Figat Breum jun.

Eftermiddagens Møde afholdtes Kl. 2 og var overgivet til den Kvindelige Hjælpeforening. Der aabnedes med Sangen »Guds Aand som en Ild«. Bøn af Søster Laura Hansen. Dernæst blev Sangen »Der er Skonhed her paa Jord« afsunget. Søster Eva M. Giertsen talte over Emnet »Den interessanteste teologiske Lektie, der er givet i Aarets Løb«. Gleaner-Pigernes Kor sang til Afveksling den smukke og inspirerende Sang »Har jeg gjort noget godt?« Søster Thyra Andersen talte over »Den bedste Litteraturlektie, der er givet i Aarets Løb«. Derefter sang Koret »Kristi Kærlighed«. Søster Ida Rasmussen talte over Emnet »Den bedste Lektie i social Tjeneste, der er givet i Aarets Løb«. Præsidentinden for den Kvindelige Hjælpeforening, Soster Thora Petersen, aflagde Rapport over Tilstanden i Foreningen. Til Slut var der Bemærkninger ved Søster Rachel S. Larsen og Missionspræsident Holger M. Larsen. Præsident Larsen præsenterede Kirkens Autoriteter for de tilstedeværende Søskende til Opholdelse i deres Tro og Bønner. Der sluttedes med Salmen »Foraaret atter med duftende Vinde«.

Konferencens sidste Møde afholdtes om Aftenen Kl. 7. Der aabnedes med Afsyngelse af Salmen »Priser Pofeten«. Bøn af Ældste Thorvald Bregentoft. Koret sang »Rejs Eder I Folk«. Aftenens første Taler var Ældste Orson B. West, der talte over Emnet »De Sidste Dages Helliges Opfattelse af Nadveren«. Til Afveksling en Sang af Koret. Den næste Taler var Distriktspræsident Claude E. Bird, der behandlede Emnet »Er Myndighed nødvendig for at forkynde Evangeliet«. Til Afveksling spillede Broder Niels Henriksen en Orgelsolo »Foraarets Komme«. Derefter talte Missionssekretær Floyd S.

Petersen ganske kort til Forsamlingen. Til Slut talte Missionspræsident Holger M. Larsen, som blandt andet benyttede Lejligheden til at takke Ældsterne Claude E. Bird og Floyd S. Petersen, som samme Dag var blevet afløst fra deres Arbejde i Missionens Tjeneste, for det, de havde udført paa deres Mission. Til Slut sang Koret »Hosianna«. Taksigelse ved Ældste Leland M. Olsen. *O. B. W.*

BESØG PAA BORNHOLM.

Vi har lige helligholdt Pinsen til Minde om den Helligaands Udgydelse over Apostlene i fordums Dage, men jeg har ikke i lang Tid følt den Helligaands Udgydelse i større Grad end ved et Besøg paa Bornholm. Vi forsamledes i Søster Andrea Svendsens Hjem i Rønne, Onsdag den 7. Juni. Søster Svendsen, som er over 90 Aar gammel, var sengeliggende, men vi samledes omkring hendes Seng, de fire trofaste Medlemmer, Broder Andersen, 79 Aar, hans Hustru, der netop fyldte 77 Aar den Dag, Søster Svendsen, 90 Aar, og hendes Datter, Søster Rømer, som er 66 Aar, min Datter Lillian og jeg selv. Vi sang flere Sange og havde Anledning til at høre Vidnesbyrd fra disse gamle, trofaste Søskende; det var en Glæde at høre dem bære deres Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder.

De har alle være Medlemmer af denne Kirke i mange Aar, og selv om det er sjældent, at de faar Besøg af en Missionær, er de dog trofaste og glæder sig i Evangeliet.

De afholder et lille Møde hver Onsdag Aften og taler om det glade og frelsende Budskab. Det er en Opmuntring at høre deres Vidnesbyrd og at føle den gode Aand, som gør sig gældende i denne lille Gren. De føler sig saa ene og forladt, men glæder sig ved Evangeliet og sætter al deres Trøst til Herren.

Det sidste, de sagde til mig ved min Afrejse, var: »Oh, hvor maa Søskende dog paaskønne deres gode Forsamlingsbygninger og de gode Møder, der kan afholdes i de store Grene.«

Søskende paa Bornholm sender deres bedste Hilsener og Ønsker til alle deres Brødre og Søstre i hele Danmark.

»Søskende i Rønne. Tak for Eders Trofasthed mod Evangeliet. Herren velsigne og bevare Eder.« *H. M. L.*

DEN NORSKE MISJON.

VÅRKONFERANSEN I TRONDHEIM DISTRIKT
13. OG 14. MAI 1933.

Konferansen blev åpnet med offentlig møte lørdag aften kl. 8½. Tilstede var følgende autoriteter: Misjonspresident

Hyrum D. Jensen, str. Margaret A. Jensen, distriktspresident Olaf H. Vogeler og eldste Earl V. Hansen.

Møtet blev ledet av distriktspresident Olaf H. Vogeler og åpnedes med sangen »Priser Profeten«. Bønn: eldste John Øien. Hvorefter sangen »Fra himlens høie hvelv« blev avsunget. President Vogeler foreslog kirkens og misjonens generalautoriteter til opholdelse i de Helliges tro og bønner, hvilket blev enstemmigt vedtatt.

Forstander Sverre Kristiansen holdt velkomsttalen og uttalte ønsket om en vellykket konferanse. Str. Anna Andersen sang en solo »O, bliv hos mig«. Str. Margaret A. Jensen talte om »Omvendelse og Tilgivelse«, president Vogeler var tolk. Str. Ester Røkke deklamerede et stykke »Fred«. Koret sang »Lad ei ditt hjerte tvile«. Eldste Earl V. Hansen bar sitt vidnesbyrd, hvorefter str. Lagertha Kristiansen og president Olaf H. Vogeler sang en duett »Jeg er fremmed«. Distriktspresident Olaf H. Vogeler talte om »Lydighet«. Resten av Tiden blev benyttet av misjonspresident Hyrum D. Jensen.

Møtet sluttet med sangen »Når skal vort øie«. Takksigelse ved br. Georg Johansen.

Tilstede var 54.

Søndag morgen kl. 10½ avholdt søndagsskolen sin konferanse, under ledelse av distriktspresident Olaf H. Vogeler. Efter de vanlige åpningsøvelser talte Rolf Karlsen om »Eli og Samuel«, og br. Roy Kristiansen talte om »Tjenerne og talentene« (hver 2½ min.). Nadveren blev administrert og utdelt, hvorefter et godt program blev utført av barneklassen og seniorklassen.

Tilstede var 40.

Søndag middag kl. 12½ blev et møte avholdt for de forskjellige organisasjoners funksjonærer, hvor misjonspresident Hyrum D. Jensen gav råd og instruksjoner.

Tilstede var 29.

Søndag aften kl. 7 blev offentlig møte avholdt i Bondeheimens festsal. Møtet blev ledet av distriktspresident Olaf H. Vogeler og åpnedes med sangen »Hør i din Enbårnes navn«. Bønn: Forstander Sverre Kristiansen. Sang: »O min Fader du som troner«. President Olaf H. Vogeler bød forsamlingen velkommen, hvorefter misjonspresident Hyrum D. Jensen talte til en meget interessert og opmerksom forsamling over emnet »Livet efter døden — evig glede — evig pine«. Sangen: »O, Bønnestund« blev avsunget. Takksigelse ved eldste Earl V. Hansen. Sang: »Fra Himlens høie hvelv«.

Tilstede var 200.

Sange ved alle konferansens møter blev utført av koret, under president Olaf H. Vogelers ledelse.

Hyrum D. Jensen,
Misjonspresident.

VOR OPBYGGELSE AF PRÆSTEDØMS-MØDERNE.

Af Ældste *A. V. Haun,* Aarhus.

Vi Sidste Dages Hellige hylder den Lære, at det ligesom paa Kristi Tid er nødvendigt for Menigmand at optage Præstegerning, uanset om han er lærd eller ej. Vi véd, at ikke uddannede Mænd staar daarligt rustede til at lære andre om guddommelige Ting, som de maaske ikke selv har den fulde Kundskab om. Man har ikke Lov til at forlade sig paa Herrens Vejledning, hvis man ikke igennem Studier gør sig fortjent til denne Vejledning. Præstedømsmødernes Hensigt er at gøre Præstedømmets Medlemmer egnede til at optage den Gerning, deres Kald fører med sig. Ved at tage livlig Del i Præstedømsmødernes Lektiearbejde erhverver vi os derigennem de Kundskaber, som betinger, at Gud vil give os sin Aands Vejledning, naar vi staar frem for at tolke hans Evangeliums Principper. Og Følgen deraf er igen, at de, der hører paa os, vil føle sig mere overbeviste om vore Ords Rigtighed, fordi de mærker, at vor Tale er underbygget paa den solide Maade, der røber Talerens Kendskab til det, han taler om. Og uden Kendskab til Principperne er det os selvfølgelig umuligt at bibringe andre en klar Forstaaelse af dem, samtidig med at vi slet ikke er i Stand til at holde en Tale, der har nogen Værdi i sig. Derfor er det, at vi i Præstedømsmøderne optager saadanne Emner, der kan udvikle vore Kundskaber, fremme vore oratoriske Evner samt lære os at skabe den gode Aand i vore Møder, der betyder fuldt Udbytte af disse for os alle.

Jeg benævner det maaske forkert, naar jeg siger *vi,* da mit Emne var: »Hvad kan *jeg* gøre for at hjælpe til med at opbygge mine Præstedømsmøder«, men dette Spørgsmaal har jo Bud til enhver af *os,* som besidder Præstedømmet, og derfor berettiger det mig i nogen Grad til at sige *vi.*

Hvis vi vilde huske paa, naar vi samles til Præstedømsmøderne, at vi er der i Egenskab af Præster i Jesu Kristi Kirke, med Fuldmagt og Myndighed til at forrette de Ting, der hører Præstedømmet til, kunde vi vise en større Grad af

Alvor og Ydmyghed, end Tilfældet som Regel er. Hvor ofte samles vi ikke til Møde med Følelsen af, at det blot for de Tilstedeværende gælder om at faa Tiden til at gaa paa den bedste og mest fornøjelige Maade, uden at de tænker over, at Guds Aand *ikke* kan være tilstede, hvor der ikke er Betingelser skabt for, at den kan trives og være os alle til Gavn. Der er ikke i Præstedømsmøderne Rum for Emner, der er Evangeliet uvedkommende, ligesom der ikke i nogle af vore Møder burde tolereres andre Ting end dem, der var Gud velbehagelige. Det er derfor min Pligt at gøre, hvad jeg kan, for at de Præstedømsmøder, jeg deltager i, kan blive saa interessante som muligt, ikke alene for mig selv, men ogsaa for mine Brødre, og det sker bedst ved at tage livlig Del i Lektiearbejdet, ved at fremkomme med Spørgsmaal vedrørende Lektien, som er i Stand til at afføde en lærerig Diskussion, eller afgive Svar paa Spørgsmaal, fremsat af andre Brødre, hvorigennem alle, der er til Stede, kan lære om Ting, de ellers ikke havde Kendskab til. Aanden i et religiøst Møde skabes af Deltagerne i Mødet, og hvad afholder vi Møder for? Er det ikke for at blive belærte eller opbyggede samt for at prise Gud i Sang og Bøn. Vort Samfund spænder over flere Grene af Missionsarbejde end andre Samfund, og man kan maaske nok til Tider spørge sig selv, hvad dette eller hint nu skal være godt for, men vi maa da aldrig tabe Maalet af Syne, men huske, at der er intet i vor Religionsdyrkelse, som ikke har sin Betydning, og at de Mænd, der leder og styrer vor Kirke, grundet paa deres Inspiration kan skue længere frem end vi og derfor arbejde paa længere Sigt og med fjernere Maal for Øje, end vi maaske i Øjeblikket kan indse og forstaa. Alt dette i Forening maa faa mig og andre Medlemmer af Præstedømmet til at forstaa Betydningen af at være med til at opbygge ikke alene vore Præstedømsmøder, men alle de Møder, vi deltager i, at de maa blive udviklende for vore Kundskaber og opbyggende for vort Sind, saa vi maa staa særdeles godt rustede til at optage det Arbejde, som følger dem, der holder Præstedømmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Uddrag af Tale holdt Søndag 7. Maj 1933.)

HVORLEDES KAN MØDRENE HJÆLPE VORE MISSIONÆRER.

Af Søster *Margrethe Sørensen*, Aalborg.

Da jeg fik dette Spørgsmaal givet mig som Emne, syntes jeg, at Svaret kom til mig med det samme, nemlig: »Ved at være mod Missionærerne som vi vilde være mod vore egne Sønner.« Vi véd alle sammen, at vore Drenge trænger til vor Hjælp paa mange forskellige Maader. Mest tror jeg dog de trænger til en Moders Forstaaelse og Venlighed. Hvad er der i Vejen for at vi kan give Missionærerne det samme? Intet. Mange vil maaske sige: »Aa, hvad tror I en Missionær bryder sig om min Forstaaelse og Venlighed?« Jo, det er netop det han gør. Hvordan tror I en Missionær føler, naar han en hel Dag har gaaet fra Dør til Dør og uddelt Skrifter — mange Steder er han maaske blevet jaget bort med vrede Ord, andre Steder maaske haanet — da var det, at vi Mødre skulde være saadanne, at de vidste hvor de kunde gaa hen for at finde Forstaaelse, og hvor de kunde tale om det Evangelium, som saa mange forkaster.

»Hvorledes kan vi Mødre hjælpe Missionærerne i deres Arbejde?« Ja, det er mest vore Mænd, der har Lejlighed til at arbejde sammen med Missionærerne. Hvorledes kan vi da hjælpe dem? Jo, vi kan som Husmødre invitere dem til vort Hjem, og vi kan gøre det saa ofte vi vil. Vi lærer derved Missionærerne bedre at kende, og vore Mænd faar mere Kundskab og Forstaaelse af Missionærerne, og vil derved bedre være i Stand til at arbejde sammen med dem.

Det er saa let for os at sige: »Den Missionær er saadan og saadan, og han gør det og det — og det synes vi slet ikke om.« Lad os da huske, at Missionærerne — hvad enten de er Distriktspræsidenter eller Missionspræsidenter eller slet og ret Missionærer — saa er de allesammen kun Mennesker ligesom os. Vi har ingen Grund til at mene, at de skal være fuldkomne, fordi de er kaldet til at være Missionærer. Nej, de har akkurat det samme at kæmpe med, som vi andre har, og vi maa altid huske paa, at naar Missionærerne beder os om at gøre noget, da er det ikke for dem personligt, men for Kirken, og vi skulde altid være villige til at hjælpe, og aldrig modarbejde dem. Der har vi Mødre en Lejlighed til at hjælpe, nemlig ved at lære vore Børn at respektere Missionærerne. Aldrig skulde vi tale nedsættende eller dadlende om Missionærerne, og især ikke naar vore Børn er til Stede. Naar vore Børn fra de er smaa, lærer at se op til Kirkens Repræsentanter, da vil de bedre,

naar de bliver voksne, være i Stand til at arbejde sammen med Missionærerne.

Naar vi inviterer Missionærerne hjem, lad os da huske, at hvis det er om Dagen, maa de forlade deres Arbejde. Ønsker vi, at de skal spise til Middag hos os, lad os da sige en bestemt Tid, saa vi kan faa et hyggeligt Maaltid sammen, og ønsker Missionærerne at gaa straks efter, lad os da ikke holde paa dem. Det var jo for at gøre dem en Glæde, at vi inviterede dem, og ikke for at de skulde forsømme deres Arbejde.

En anden Ting — ønsker vi at se Missionærerne hos os om Aftenen, bed dem da komme tidlig, og lad os selv være færdige, saa vi kan faa en god Tid sammen, og dog bryde op til den Tid, som vi alle véd, er den mest rigtige, nemlig inden Kl. 11. Der har vi Mødre igen en Lejlighed til at hjælpe Missionærerne. Vi ønsker jo næsten altid at servere en eller anden Forfriskning. Lad os da gøre det i god Tid, og derved gøre det muligt for Missionærerne at bryde op til den bestemte Tid. Paa den Maade vil det være muligt for os alle at overholde den Del af Visdomsordet, der siger: »Gaa tidligt til Sengs.«

Jeg har saa ofte hørt Søskende sige, naar en Missionær er rejst: »Han var en flink, ung Mand«, og andre har sagt: »Jeg kendte ham næsten ikke«. Det er forkert, og jeg tror ikke, at det mest er Missionærens Fejl. Nej, det er Mødrenes. Vi har ikke været mod dem, som om de var vore egne Drenge, vi har ikke tilladt dem at finde et Hjem hos os, og vi har selv unddraget os den Velsignelse det er at have Missionærerne blandt os.

Vi Mødre kan ogsaa paa andre Maader hjælpe Missionærerne. Vi kan hjælpe dem med deres Tøj. Jeg tror, at hver eneste Missionær, der er iblandt os, vilde være meget taknemlig, dersom vi vilde ofre en Times Tid til at gøre hans Tøj i Stand. Ja, nogle af os vil maaske sige: »De fleste af Missionærerne har flere Penge end jeg. Hvorfor skulde jeg saa gøre det?« Hvorledes kan vi vide, hvor mange Penge Missionærerne har? Ja, hvad véd vi om de Ofre deres Forældre og Søskende maa bringe for at kunne sende dem herover paa Mission. Vi behøver jo ikke at have Udgifter forbundet dermed. Bare vi udfører Arbejdet, er de taknemmelige.

Ja, jeg kunde fremføre mange flere Maader, hvorpaa vi kunde hjælpe, men jeg tror, at hver enkelt af os bedst véd, hvordan de kan hjælpe. Tro nu ikke, at jeg er et Pragteksemplar, og gør alle de Ting jeg har omtalt — nej, desværre — men jeg véd, kære Søskende, at det er en stor

Velsignelse at lære Missionærerne at kende. Jeg har ikke — og jeg véd, at min Mand føler det samme — haft saa god en Tid i mit Liv, som nu medens Missionærerne har boet hos os. Jeg véd, at Missionærerne er taknemlige og paa skønner hver lille Venlighed, der bliver vist dem, og jeg véd, at jo bedre vi kender Missionærerne, desto mere føler vi os knyttet til Kirken, og faar Lyst til at tage Del i Arbejdet.

Maa Gud velsigne Mødrene, saa de kan faa Lyst til at gøre alt det gode imod Missionærerne, som de er i Stand til, og maa Gud velsigne os alle, saa vi maa være i Stand til, at leve som om vi var en stor Søskendeflok. Det skal være min ydmyge Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

(Tale holdt ved Foraarskonferencen i Aalborg, den 14. Maj 1933.)

DE SISTE DAGES HELLIGES RELIGIONS-PRINSIPPERS INNFØRELSE I NORGE.

Av *Carl M. Hagberg,* Oslo, Norge.

Den 7. oktober 1851 — altsaa nu snart for 82 år siden — ankom de første misjonærer for Jesu Kristi Kirke til byen Øster-Risør, nemlig Hans Frederik Petersen og John. A. Ahmanson, hvor de begynte sitt misjonsarbeide med å utdele skrifter til byens befolkning.

Foranledningen til disse misjonærers ankomst til Norge var en jakteskipper ved navn Svend Larsen, der seilet sitt fartøi mellem Danmark og Norge med trælast, og han fandt en dag en dansk avis på gaten, hvori apostel Snow og de øvrige misjonærers ankomst til Danmark omtaltes, samt trosartiklerne og lærdomsprinsippene, som disse brødre hadde med sig fra Amerika. Skipper Larsen leste vedkommende artikkel meget interessert igjennem, og resultatet blev, at han på sin næste tur til Danmark opsøkte apostel Snow og fortalte ham, på hvilken måte den danske avis var kommet Svend Larsen i hende. Apostel Snow hørte opmerksomt på den forunderlige måte, hvorpå skipper Larsen var blitt interesseret i de nye religionsprinsipper, og unnerviste ham således ennvidere om de dyrebare sannheter, som Snow og de øvrige var blitt utsendt med og bar sitt vidnesbyrd herom. Følgen var, at skipper Larsen annammet vidnesbyrdet med glede og fikk ved sin avreise fra Danmark de omtalte misjonærer med sig til Norge.

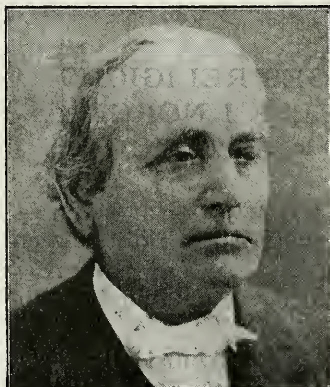
(Fortsættes paa Side 277).

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

EVANGELIETS INDFØRELSE I DANMARK.

Den 5. Juni 1849 vil altid staa i Danmarks Historie som en mindeværdig Dag, idet Kong Frederik den Syvende netop paa denne Dag underskrev Danmarks Riges Grundlov. I denne Grundlov blev der givet Landets Borgere politisk Frihed saavel som Religionsfrihed, noget, som Indbyggerne længe havde sukket efter. — Vi kan se, at efter Grundlovens Udstedelse var Jordbunden moden for Jesu Kristi Evangeliums Indførelse i Danmark; allerede ved Generalkonferencen i Salt Lake City i Oktober 1849 blev en Del Missionærer kaldet paa Mission til fremmede Lande; blandt dem, der blev kaldet til Danmark, var Apostel Erastus Snow, som senere blev kendt under Navnet »Nordens Apostel«, og Ældste Peter O. Hansen, der var dansk af Fødsel. Ældste Hansen ankom til Danmark den 11. Maj 1850, nogle Uger før Apostel Snow. Han begyndte straks at udføre Missionærarbejde blandt sine Slægtninge og andre, men han havde meget lidt Held med sig i sine Bestræbelser. Endog hans egen Fader vilde intet have med ham at gøre.

Erastus Snow.

Fredag den 14. Juni 1850 Kl. 10 om Morgenen ankom Apostel Snow og Ældsterne George P. Dykes og John E. Forsgren til København. Broder Hansen var nede ved Skibet for at tage imod dem og være dem behjælpelig. Den 15. Juni, altsaa Dagen efter, logerede de sig ind hos en Herr Lauritz B. Malling, Bredgade 196 (ogsaa da kaldet Norgesgade). Herr Malling og Hustru behandlede Missionærerne med yderste Venlighed og fandt Glæde i at høre dem synge og bede, endskønt de ikke forstod Engelsk. Lidt efter lidt blev de ogsaa

interesserede i Missionærernes Budskab, og de blev senere Medlemmer af Kirken.

Den 12. August samme Aar bar det Budskab, Ældsterne havde baaret, Frugt, idet Apostel Erastus Snow døbte 15 Personer i Øresund; for første Gang var Daabens Ordinance blevet udført med guddommelig Myndighed i Danmark. I Løbet af den følgende Uge blev atter andre, 11 ialt, døbt. Det kunde jo efter dette se ud, som om alt gik glat og uden Vanskeligheder, men disse skulde snart melde sig; Forfølgelser blev almindelige, Forfølgelser, der var saa strenge og frygtelige, at vi vel knap nok kan sætte os ind deri.

Vi føler, at vi staar i Gæld til de Mænd, der ofrede saa meget for Evangeliets Skyld; overalt hvor der er Medlemmer af Kirken i dette Land, vil Apostel Snows og Ældste P. O. Hansens Navn blive nævnt med Ærbødighed.

Ligeledes paaskønner vi de mange Missionærers Arbejde, som de har udfort af Kærlighed til Evangeliet. Vi glemmer heller ikke, hvad vore forste Medlemmer gennemgik af Prøvelser og Besværligheder for deres Tros Skyld.

Vi er taknemmelige, fordi Evangeliet har været prædiket i dette Land i saa mange Aar; vi sætter Pris paa den Religionsfrihed, som vi nyder, og for den Tolerance, der findes i Verden i Dag. Lad os til fulde paaskonne disse Ting. Den bedste Maade, hvorpaa vi kan vise vor Taknemmelighd, er ved at leve et bedre og renere Liv, kort sagt være en virkelig Sidste Dages Hellig.

Holger M. Larsen.

(Fortsat fra Side 275).

Den forste forsamling i Øster-Risør blev avholdt av eldste Hans Fredrik Petersen den 2. november 1851, hvor de nye lærdomsprinsipper blev bekjentgjort for en meget stor og interessert forsamling, og den 26. november blev de to første medlemmer innlemmet i kirken ved dåp med guddommelig myndighet, og den 7 desember blev det første nadvermåltid avholdt, hvor også de to dopte personer fikk håndspåleggelse for den Helligånds gave.

Således var da fundamentet for Jesu Kristi kirke lagt og oprettelsen herav en fullbyrdet kjennsgjerning. Men nu begynte også en hård tid for såvel misjonærene som medlemmene med forfolgelse og politiarrestasjoner. Under disse forholl anså eldste Petersen det for visdom å forlate byen og overlot det fremtidige arbeide for kirken til de 3 gjenværende medlemmer, et arbeide, som de også meget iherdigt utførte. Den 16. desember bød eldste Petersen sine medarbeidere og øvrige venner farvel og avreiste med en ny bekjendt ved navn

Svend Petter Larsen fra Fredrikstad, der også var jagtskipper. Med ham fikk eldste Petersen fri reise og kost ombord og besøkte herunder forskjellige byer fra Arendal til Bergen, hvor ett utmerket misjonsarbeide utrettedes. På denne reise blev også skipper Larsen meget interessert i kirkens lærdomme, og det er ham, som ved sine vidnesbyrd til byens befolkning fikk Fredrikstad gren organisert.

Den 10. juni 1852 ankom fra Danmark misjonærene John A. Ahmanson, Hans Petter Jensen og Jeppe G. Folkmann, der nu fikk organisasjonsarbeidet av Øster-Risør gren. Unner disse brødres virksomhet blev det første kirkesamfund av Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige organisert i Øster-Risør den 16. juni 1852 med 18 mdlemmer, hvor broder Johan Olsen blev innsatt som forstander. Den anden gren av kirken blev organisert i Fredrikstad den 25. juli 1852 med 7 medlemmer. Senere blev kirkens første hovedsete med misjonskontor oprettet i Fredrikstad. Den tredie gren av kirken blev organisert i Brevik den 5. september 1852 med 15 medlemmer. Over disse grene blev eldste Ahmanson beskikket som den første konferensepresident i Norge. Ved en senere konferense i Kjøbenhavn blev eldste Christian J. Larsen beskikket som konferensepresident for den Norske Misjon, der da fikk navnet Brevik konferense. Den fjerde gren av kirken blev organisert i Kristiania (Oslo) natten til den 8. desember 1853 av eldste C. C. A. Christensen med 10 medlemmer, og som grenens første forstander blev innsatt Carl Johan E. Fjeld. Breviks konferense hadde nu på denne tid 50 medlemmer. Den første misjonspresident for de skandinaviske lande var da eldste John Van Cott.

De første private forsamlingslokaler var først i Ekebergbakken, dernæst i Ruseløkkbakken — nu Victoria terrasse — der av byens befolkning blev kaldt »Mormonernes tempel«, og der blev også Oslo grens første misjonskontor åpnet, hvor det forblev i 6 år.

Den første kirkebygning for de Hellige blev opbygget i Osterhausgaten 27 og blev innviet søndag 23. juli 1871 av daværende konferensepresident Brown. Kirkens første presidentskaps ydelse til byggningen var kr. 3000,00, det øvrige blev betalt av medlemmerne i Oslo gren.

Andragender om religionsfrihet blev innlevert til Norges storting i årene 1852, 1854, 1856, 1862, 1865, 1882 og nu sisst i 1930. Tiendeloven blev innført i de skandinaviske lande i 1856. I 1905 fikk Sverige sin egen misjon, og i 1920 fikk Norge også sin selvstendige misjon.

De øvrige grene i Norge blev organisert som følger: Trondheims gren i 1853 med 63 medlemmer, Halden, Drammen og

Stavanger grene i 1854 med henholdsvis 80, 90 og 6 medlemmer, Løtens gren i Hedemarken i 1855 med 11 medlemmer, Namsos i Nordland i 1867 med 26 medlemmer, Odalen i 1873, Bergen, Eigersund og Ålesund i 1899 med henholdsvis 49, 2 og 88 medlemmer, Eidsvoll og Tønsberg i 1903 og Haugesund i 1905. Dessuten nogle mindre grene som Larvik, Moss, Sortland og Narvik. Medlemsantallet i Norge er nu for tiden omkring 1500 medlemmer.

Kirken har nu sine faste eiendomme i følgende byer: Oslo, Bergen, Trondheim og Drammen.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR JULI MAANED.

Samme Vers som sidste Maaned.

KORLEKTIER FOR JULI MAANED.

Senior- og Juniorklassen:

Joh. 3: 17: »Thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden, for at han skal dømme Verden, men for at Verden skal frelses ved ham.«

Børn over 10 Aar:

II. Mos. 6: 6—7: »Derfor, sig til Israels Børn: Jeg er Herren, og vil udføre eder fra Ægypternes Byrder og fri eder fra deres Trældom; og jeg vil udløse eder ved en udstrakt Arm og ved store Domme. Og jeg vil tage mig eder til et Folk, og jeg vil være eder en Gud.«

Børn under 10 Aar:

Husk, at Gud dig altid ser,
Om du gør, hvad der er Ret.
Der intet Barn i Verden er,
Som ikke altid bliver set.

FORSLAG TIL 2½ MINUTTERS EMNE FOR SENIOR- OG JUNIORKLASSEN.

1. Er det nødvendigt at have Tro paa Gud?
2. Kan Tro alene frelse os?

For Børn over 10 Aar:

1. Loven paa Sinai (De ti Bud).
2. Moses' Død.
3. Det forjættede Land (Kanaan).
4. Josva som Israels Leder.

For Børn under 10 Aar:

1. Den unge Daniel beskæmmer de Vise i Babel. Hvorledes?
2. Fortæl lidt om Daniels ubegrænsede Tillid til Gud.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

25. Juni.

MOSES (fortsat). — PAASKEN.

Efter at de ni Plager ikke formaaede at befri Israeliterne, fortalte Gud, at med blot en Plage til vilde han tvinge Ægypterne til at lade Israeliterne gaa. Moses bad derfor sit Folk om at gøre sig rede til Afrejsen. I hver Husholdning gav han Ordre til, at et Lam skulde ofres, og Blodet deraf skulde stryges paa Dørstolpen. Lammet skulde steges og spises, og den Del, der ikke blev spist, skulde brændes. Den Nat blev den førstfødte i hvert ægyptisk Hus slaaet med Døden, men Døden gik forbi de israelitiske Hjem, hvis Døre var mærket med Blodstænkene.

I hvert ægyptisk Hus var der Død, Sorg, Klagen og Jammer. Saa stor en Bevægelse var der blandt Folket over Tabet af de førstfødte, at de gik og bad Farao om at lade Israeliterne gaa. De frygtede alle, at en større Ulykke vilde komme over dem. Farao selv syntes at være opsat paa at blive fri for dem, for han sendte Bud efter Moses og sagde: »Gaa bort, du og dit Folk og tag eders Flokke med jer.«

Saaledes blev Israels Børn fri. Man skulde tro, at hver enkelt i denne store Skare vilde anerkende Guds Magt og med glade Hjerter modtage den Interesse, han viste dem. Men de, der vil læse disse stakkels Slavers Historie, vil se, at næsten ingen af dem bevarede deres Tro paa Gud ,for de fristes atter og atter ved et eller andet Tegn. Og vi vil se ved at studere disse Folk, at Mennesker, der er afhængige af Tegn for deres Tros Skyld, enten maa se en uafbrudt Fortsættelse af Tegn, eller ogsaa bliver deres Tro svag. Dette maa nødvendigvis være sandt, fordi Mennesker bliver overbevist ved at drage Fornuftslutninger, og Tegn tvinger dem næsten til »at springe ind i en Fornuftslutning«. Vi kan ogsaa lære af denne Historie fra det gamle Israel, at Mennesker ikke paa et Øjeblik kan forvandles fra Slaver til tænkende, kloge og selvkontrollerende Individer. Det tager lang Tid.

Farao lod Israeliterne gaa, men ikke saa snart var de borte, førend han skiftede Mening, og han drog ud med sin Hær for at bringe dem tilbage. Efter nogle faa Dages March fik han Øje paa dem, netop da de naaede Havets Bredder. Dette Hav var det Røde Hav, der skiller Asien fra Afrika.

Naturligvis troede Ægypterne, at Tilfangetagelsen af Israeliterne vilde blive en let Sag, fordi Havet vilde standse dem og fordi Israeliterne ogsaa var bange, for de forstod, at de var fanget mellem deres Fjender og Havet. Flugt syntes umulig. I deres Fortvivlelse samlede de sig omkring Moses, og han beroligede dem ved at minde dem om Gud og at love dem, at Gud ikke vilde glemme dem. Saa førte han dem lige ned til Havfladen. Der skiltes Vandet som Svar paa Moses' Bøn, og Moses og alle Israels Børn vandrede paa tørt Land. Da Ægypterne saa dette, tænkte de uden Tvivl, at Israeliterne havde indset, at Situationen var haabløs, og hellere end at blive ført tilbage til Slaveriet vilde de i deres Forvirring udslette sig selv i Havet. Men de forstod straks, at dette ikke var Tilfældet, men at de gik tværs over Havet paa tørt Land. Ægypterne skyndte sig da for at forfølge dem. I det Øjeblik, de naaede Kysten af Havet, var Israeliterne kommet i Sikkerhed paa den anden Side. Farao fulgte efter med sine Krigsvogne og sine Soldater, og i det Øjeblik, da hele Hæren var kommet til det Sted, hvor Havet havde været, skyllede Vandmasserne tilbage og begravede dem; Josephus fortæller os, at det ogsaa begyndte at regne og tordne og lyne frygteligt. Farao og hele hans Hær blev saa fuldstændig tilintetgjort, at ikke en eneste var tilbage til at underrette de øvrige, der var hjemme, om denne frygtelige Ulykke.

Vi kan let forstaa, at Israeliterne næppe var i Stand til at styre sig selv, saa glade var de over deres vidunderlige Befrielse. At de fejrede Begivenheden med Sang og Jubel, kan der ikke være Tvivl om, for Bibelen fortæller os om en af de Sange, som de sang. (2. Mosebog 15: 1—2.)

Spørgsmaal.

1. Genfortæl Historien om den tiende Plage.
2. Læs 2. Mosebog 13: 1—10. Hvilken Forbindelse er der mellem denne Fest og den tiende Plage? Hvorfor er Spisningen af usyret Brød gjort til et Kendetegn paa Flugten i Ørkenen? Hvad er usyret Brød?
3. Kan du i vor Kirke finde Eksempler paa, at Paaskens Fest og Ofringer synes at symbolisere? (Bed din Lærer forklare dig, hvad »symbolisere« betyder.)
4. Hvor er det Røde Hav? Regner det meget ofte i Ægypten i den Del, der er tæt ved det Røde Hav?
5. Er vi retfærdiggjort ved at sige, at Israels Børn fejrede deres Udfrielse med at synge og juble? (Læs 2. Mosebog 15: 1—19.)

2. Juli.

MOSES (fortsat). — »ISRAEL I ØRKENEN«.

Glæden over deres Udfrielse fra Ægypterne varede ikke længe blandt Israels Børn, for snart efter, at de havde forladt Havet, befandt de sig i Ørkenen. Sorg var nu deres Skæbne, for Ørkenen bød dem intet at spise eller drikke. For at finde Vand gravede de dybe Brønde. Sent en Aften kom de til et Sted, der hed Marah. Marah fik sit Navn paa Grund af det daarlige Vand, der var der; thi »Mar« betyder »Bitterhed«. Paa dette Sted var der en Brønd, der indeholdt en hel Del Vand, og det blev fortalt Israeliterne, at der ikke var andet Vand indenfor en lang Afstand. Dette gjorde naturligvis Folket bedrøvet. Moses sørgede dybt, da han saa Folkets Tilstand, der var foraarsaget paa Grund af deres frygtelige Tørst. Bibelen fortæller os, at Vandet blev gjort sødt, efter at Moses havde kastet et vist Træ deri. Josephus fortæller os, at Moses bad over Brønden og derpaa fortalte Folket, at hvis de stærke Mænd iblandt dem vilde drage det mest Vand op, vilde der være frisk Vand i Stedet for det daarlige, og Brønden vilde saa forsyne dem med Vand, der var værd at drikke. Folket troede Moses og gjorde, som han sagde, og saaledes fik de godt Vand.

Efter at de havde forladt dette Sted, kom de dernæst til en Palmelund, som viste sig at være en elendig Oase. Her slap deres Levnedsmidler op, og de begyndte at knurre igen. De beklagede sig meget og gav Moses Skylden for at have bragt dem ud i Ørkenen. Nogle blev endog fulde af Had og kastede Sten paa deres store Fører, hvad der viser, hvor hurtigt Folk kan glemme. Moses maatte dadle dem ved at gentage overfor dem Guds Godhed og Velsignelser. Hans milde Ord skæmmede dem, og de blev endnu engang fredelige.

Moses forlod Israels Skarer og gik op paa et Bjerg og bad Gud om at hjælpe dem i deres Prøvelser. Herren sendte store Flokke af Fugle, der hjalp dem over deres Sult. Moses takkede Gud, fordi han havde sendt Fuglene.

Efter dette hændte en endnu mere vidunderlig Ting. Som Svar paa Moses' Bøn faldt et hvidt, duglignende Stof ned fra Himlen. Naar nogen rørte ved dette Stof, opdagede de, at det hængte fast ved deres Hænder, og naar de smagte det, viste det sig at være udmærket Føde. Ingen vidste, hvad det var.

Alle spurgte: »Hvad er det?« Eller naar de tog det op, sagde de: »Hvad er dette?« Ingen besvarede nogensinde deres Spørgsmaal, og ingen véd endnu den Dag i Dag, hvad det var. Men det faldt fra Himlen Dag efter Dag og ernærede

Israeliterne. Det var Føde sendt fra Gud, og Folket kaldte det »Manna«, der betyder »Hvad er dette?« Navnet blev taget fra deres Spørgen.

Folket var allesammen ivrige efter at samle det op. Alt, hvad der bliver givet os for intet, faar os til at ønske at tage mere, end vi behøver. Herren gav Israel en god Lektion i dette. Der blev sagt til dem kun at samle saa meget, der var nødvendigt for dem selv og deres Familier for en Dag. Nogle havde ikke Respekt for denne Instruktion, og de fandt blot, at det, de samlede mere, end de behøvede, blev daarligt før den næste Dag. Dagen før Sabbaten blev det sagt til dem at samle nok til to Dage. Og mærkeligt nok, det, de samlede til Sabbaten, spoleredes ikke. Det er en af de største Lektier i Historien om Guds mirakuløse Omhu for sit Folk. Vi skal se, at dog kun faa huskede Guds Godhed og Naade.

En anden Gang paa et Sted, der hed Rephidim, knurrede Folket atter, og Moses slog paa en Klippe, efter at han havde bedt til Herren, og se Vand kom frem.

Da Israels Børn nærmede sig det Sted, hvor Jethro, Moses' Svigerfader, boede, kom Jethro for at besøge Moses. Dette var en stor Begivenhed i Bibelens Historie, fordi Moses, som et Resultat af Jethros Besøg, paabegyndte Organisationen af Israels Børn. Det kom frem paa denne Maade. En Dag bemærkede Jethro Moses i Midten af en stor Skare Mennesker. Han var ved at afgøre deres Uenigheder. For naar Folket var uenigt, kom de til Moses, for at han kunde afgøre deres Stridigheder. Saaledes var Moses meget stærkt optaget paa Grund af det store Antal Israeliter. Jethro saa, at Moses havde for meget at gøre, derfor fortalte han ham, at han skulde overlade de mindre Stridigheder til andre og selv tage sig af de større og vigtigere. Jethro bad ham udpege en Leder for hver ti Tusinde, saa andre over hver Tusind, saa mindre Ledere over hver 500 og saaledes videre, indtil endog hver ti Mand havde en Leder. Saaledes blev Israel organiseret paa samme Maade, som en Hær er organiseret. Paa denne Maade havde hver enkelt Mand sin bestemte Pligt, naar de slog Lejr, og hver et bestemt Sted og en bestemt Pligt, naar de var paa March. Det er den eneste rigtige Maade at benytte, naar store Menneskemasser er paa Vandring.

Dette var nodvendigt, fordi Israel snart vilde være i Fjendens Land, og de vilde snart være nødsaget til at kæmpe. Israels fremtidige Held og Fremgang maa for en stor Del tilskrives Jethros Forslag. Moses er ikke bange for at anerkende Jethro som Ophavsmanden til Planen for Israels Børns Organisation. Dette Tilfælde viser os et vidunderligt Træk i Moses' Karakter. (Se 2. Mosebog 18.)

Spørgsmaal.

1. Hvad er Betydningen af Ordet »Manna«?
2. Fortæl om, da Fuglene kom.
3. Fortæl Historien om, hvorledes det bitre Vand ved Marah blev til godt Drikkevand.
4. Oprids Modsætningen mellem Historien i Bibelen og den Maade, hvorpaa Josephus fortæller den.
5. Hvilken Historie kan du bedst lide? Hvilken tror du vilde give Folket mere Tillid til deres Fører?
6. Fortæl Historien om Mannaen paa en saadan Maade, at vi kan lære noget med Hensyn til Egenkærlighed.
7. Nævn saa mange bemærkelsesværdige Ting, du kan, som Gud gjorde for Israels Børn.
8. Med alle de Mirakler, der blev gjort for dem, lærte de nogensinde at have fuldkommen Tro paa Gud eller deres Ledere?
9. Hvis de gjorde, fortæl da hvorfor. Hvis de ikke gjorde, fortæl da, hvorfor du tror, de ikke voksede i Troen.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

25. Juni.

Tekst: 2. Kongernes Bog 19: 18.

Under vor Læsning af Bibelens Historie finder vi ofte en, hvori Herren kæmper i Slagene for dem, der prøver at gøre det rette. Det var Herren, som hjalp David med at vinde over Kæmpen Goliath, og det var Herren, der hjalp Josva.

Denne Gang hjælper han Kong Ezekias. Ezekias' Fader havde ikke været en god Konge, hvad der heller ikke havde været Tilfældet med adskillige Konger før ham, men Ezekias' Moder var en meget god Kvinde. Hun bad ikke til Afguder. Hun bad altid til Herren, og hun lærte sin Søn at gøre det samme. Derfor holdt han sig til Herren, da han blev Konge. Selve hans Navn betød: »Gud vil gøre dig stærk«. Saa snart han blev Konge, lod han alle Afguderne rive ned og flyttede dem. Han ønskede ikke, at Folket skulde have saadanne Afguder at tilbede. Saa lod han Templet rense og gjorde det smukt i Stand, for Kongerne før ham havde taget dets kostbare Skatte og lukket dets Døre. Han bad Aarons Børn om at komme og feje Snavset bort og vaske de farvede Gulve. De kom og bragte Klokker og Trompeter med sig. De lærte at synge Sange, saa at de kunde have en god Gudstjeneste. Kong Ezekias sendte Breve til hele Folket bedende dem om

at komme til Jerusalem for igen at holde deres Taksigelsesfest i Templet.

Nogle lo af dette Forslag, men mange kom. Hvilken udmærket Tid de havde. De hilste hinanden med Glæde og sang Lovsange til Herren. Præsterne og Levitterne velsignede Folket, og deres Bønner blev hørt i Himlen.

Saa drog alle hjem med Glæde i deres Hjerter. Og Herren var med Ezekias og velsignede ham i alt det, han gjorde, enten han var hjemme eller borte fra Hjemmet.

En Dag hørte han imidlertid daarlige Nyheder. Det var, at Senakerib, en assyrisk Konge, havde ødelagt mange af hans Byer og havde taget Hundreder af Folk til Fange. Derfor sendte Kong Ezekias, der ogsaa var bange for, at han snart skulde blive taget til Fange, Bud til Senakerib, at han vilde betale ham, hvilken Sum han end ønskede. Senakerib forlangte saa meget, at Ezekias endog maatte give ham Gulddørene, som han havde lavet i Herrens Tempel. Selv da var Senakerib ikke tilfreds. Han sendte sin General til Ezekias' Palads. Generalen raabte saa højt, at alle Ezekias' Tjenere og de, der stod nær ved, kunde høre det. Han raabte: »Lad ikke eders Konge narre jer, han kan ikke frelse jer fra vor Hær. Lad ham heller ikke lokke jer til at stole paa Herren. Men kom, giv os en Gave, og vi vil føre eder til et vidunderligt Land. Lyt til os. Vi har taget all de andre Byer, og I kan ikke standse os i at tage eders.«

Kong Ezekias' Tjenere blev meget forskrækkede, men de sagde ikke noget. Da de kom til deres Konge, rev de deres Klæder i Stykker. I deres Land var det et Tegn paa, at de var bedrøvede. Da Kongen hørte deres Budskab, rev han ogsaa sine Klæder i Stykker, dækkede sit Legeme med Sæk og Aske og gik hen til Templet for at bede. Medens han bad der, sendte han sine Tjenere til Esajas, en Guds Profet, bedende ham om ogsaa at bede. Og Esajas sagde til dem: »Sig til eders Herre: Saaledes siger Herren. Vær ikke bange for de Ord, som du har hørt. Se, jeg vil foraarsage, at Senakeribs Hær vil vende om og drage hjem, og der vil deres Konge dø.« Da Senakerib hørte dette, sendte han et Brev til Ezekias, i hvilket han sagde: »Lad ikke din Gud bedrage dig. Jerusalem vil blive min By.«

Saa gik Ezekias til Templet og lagde Sagen for Herren. Han bad: »O, Herre, Israels Gud, du er hele Jordens Gud. Se, hvad denne Assyriens Konge har gjort. Vi beder dig, frels os fra ham, at vi maa vide, at du er Gud Herren, kun du alene.«

Saa sendte Esajas Bud og sagde: »Saaledes siger Gud Herren, jeg har hørt dine Bønner Ezekias, og jeg vil beskytte

dig. Denne Konge, som tror han er stærk, er ikke stærk, for jeg vil sende ham hjem den samme Vej, som han kom. Han skal ikke komme ind i din By, ikke engang afskyde en Pil der.«

Saa gik Ezekias hjem fra Templet. Han vidste, at Herren vilde frelse ham og hans Folk.

Det skete den Nat, at Herrens Engel gik ind imellem Senakeribs Hær og slog 185.000 ihjel. Da Morgenen kom, og Ezekias' Folk saa ud over Hæren, var der ingen, der bevægede sig iblandt dem, for Jorden var dækket med døde.

Saa drog Senakerib hjem, fuld af Rædsel. Det skete akkurat, som Esajas havde sagt. Kongen blev dræbt af sine egne Mænd, medens han var i Færd med at tilbede sine Afguder af Træ og Sten.

---

2. Juli.

EZEKIAS BLIVER TRØSTET.

Tekst: 2. Kongernes Bog 20: 1—12, Esajas 38.

Naar vi spadserer hen ad Gaden i Solskinnet, er der altid nogen, som spadserer ved Siden af os. Naar vi flytter os, flytter han sig ogsaa, naar vi standser, standser han ogsaa, og han ligner os. Hvis vi har en Hat paa, har han den samme Slags paa, og hvis vi vinker med Haanden, vinker han ogsaa. Sommetider spadserer han foran os, til andre Tider spadserer han ved Siden af os, og atter andre Gange spadserer han bag ved os. Og det morsomste ved det hele er, at han sommetider er kort, undertiden er han meget høj, men han ligner os altid. Hvem er denne »ene«?

Naar Solen er oven over vort Hoved en lille Smule til Venstre for os, hvor vil vor Skygge da falde? Naar Solen er bag ved os, hvor er vor Skygge da? Naar Solen er foran os, hvor er den saa? I gamle Dage plejede Folk at kunne sige, hvad Tid det var paa Dagen ved at lægge Mærke til, paa hvilken Side af en Genstand dens Skygge vilde falde. Engang for mange Aar siden lod vor himmelske Fader en Skygge gaa den forkerte Vej for at vise en Mand, at han vilde blive helbredet. Dette er Historien.

Den gode Kong Ezekias, som vi talte om sidste Gang, blev meget syg. Han var saa syg, at Esajas, Profeten, kom for at sige Farvel til ham, fordi Herren havde fortalt Esajas, at Kongen skulde dø. Naar en Moder gaar ud en lille Tid, fortæller hun i Almindelighed dem, der er hjemme, hvad hun ønsker, de skal gøre, medens hun er borte. Og saaledes bad Herren Esajas, at han skulde sige til Kongen, at han ikke

kunde blive rask. Han bad ham om at planlægge sit Arbejde saaledes, at Folket vilde vide, hvad han ønskede, de skulde gøre, naar han var borte.

Da Kong Ezekias hørte, at han skulde forlade sit Folk, følte han sig meget bedrøvet. Han ønskede at gøre mere for dem og at hjælpe dem med at leve i Fred. Han var saa bedrøvet, at han græd bitterligt og brød ud i Bøn til Gud sigende: »O, Gud, jeg beder dig, lad mig leve. Husk, at jeg har prøvet paa at gøre det rigtige. Jeg har aldrig bedt til disse andre Guder, men jeg har altid bedt til dig.«

Og Herren hørte hans Bøn. Han bad Esajas gaa tilbage og sige ham det. Esajas vendte om og gik tilbage til Kongens Slot og sagde: »Saaledes siger Herren: Jeg har hørt din Bøn, jeg har set dine Taarer, og jeg vil helbrede dig. Du skal leve endnu i 15 Aar. Om tre Dage skal du gaa til Templet og bede.«

Esajas bad da en Tjener om at lave et Figenplaster og lægge det paa sin Herre, saa at han kunde blive rask.

Kong Ezekias var meget lykkelig, men han ønskede at vide, hvordan han kunde være sikker paa, at han vilde blive rask. Og Esajas svarede ham, at han vilde give ham Bevis derpaa. Derfor bad Esajas til Herren, at han vilde gøre noget for at bevise Kongen, at han vilde blive rask.

I den By, hvor Ezekias boede, var det eneste Ur, de havde, et Solur, der viste Tiden ved Skyggen. Dette Solur var kun en Pille, der stod lige op i Midten af en rund Terrasse. Naar Skyggen af denne Pille faldt paa et bestemt Sted, vidste Folk, at det var Middag, fordi Skyggen altid faldt paa dette Sted paa den samme Tid af Aaret. Naar den faldt paa et andet Sted, at det var midt imellem Middag og Aften. Derfor bad Esajas Herren om at lade Skyggen falde helt modsat, saa at Kongen kunde vide, at han vilde blive rask. Og Herren, der er mild og venlig overfor sine trofaste Børn, holdt Ezekias fra at bekymre sig mere. Han drejede Solurets Skygge tilbage. Da vidste Kongen uden Tvivl, at han vilde blive rask.

Oh, hvor lykkelig han var. I Stedet for at græde sang han af Glæde, idet han atter og atter takkede Gud.

VISDOMSORDET.

Af *Stephen L. Richards* af de tolvs Raad.

Jeg kender ikke til noget visere end Visdomsordet.

Det er et Budskab af fortrinlig Livskraft, udtrykt i venlige, overtalende Vendinger.

Det er omfattende og dog bestemt.

Det betegner og indeholder endog mere, end det indeholder.

Det er personligt, men det er ogsaa universel i sin Henvendelse til Menneskene.

Det er paa engang timeligt, aandeligt, videnskabeligt og økonomisk.

Ja, indenfor det findes et Udtog af Jesu Kristi Evangelium — »et Princip med et Løfte, afpasset efter de svages Forfatning« givet ved Aabenbaring som en »Hilsen«, ikke som »Befaling eller Tvang«, men for »timelig Frelse« og »Visdom og Kundskabens Skatte«.

Det udsprang ikke fra Menneskets Sind.

Det er guddommeligt.

Glemmer ikke Gæstfrihed; thi ved den have nogle, uden at vide det, herbergeret Engle. (Hebr. 13: 2.)

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording.